Ч. 241. Пятниця 10 падолиста (28 жовтня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Проґрамова бесїда нового президента міністрів ґр. Штірґка.

На понедїлковім засїданю палати послів виголосив п. Президент міністрів ґр. Штірґк таку промову:

Висока Палато! Покликаний на уряд президента міністрів, маю честь представити ся Високій Палатї і представити моїх товаришів. Рівночасно користуюсь нагодою, щоби висказати провідні думки і цїли правительства. Не увійду тепер в подробицї, бо в престольній промові містить ся широка проґрама, з якої згадую тільки декотрі специяльно важні задачі, а то: реформу войскового законодавства, дальше сотворене новелї до закона про водні дороги з 1901 р., про що незабаром буде предложений Палатї проект закона. Дальше згадаю розпорядженя в цїли піднесеня доходів нашої зелїзничої сїти, та розширеня еї в потрібних напрямах. Згадаю про управильнене справи стоваришень і про велике дїло суспільного обезпеченя.

Теперішне правительство без застережень стоїть на становищи, висловленім у престольній промові.

Однак я не уважав би се за річ на часї, щоб займати Високу Палату подаванем подрібної проґрами. Передовсім се наш спільний обовязок дійти до правильної дїяльности парляменту. Бажаю собі парляментаризму щирого і сильного. Бо вже здоровий еґоїзм велить кождому правительству дїлити величину одвічальности з другим рівнорядним фактором. Приходить до того ще й се, що назвав би я психольоґією новітної держави. Держава робить нинї значно більше для своїх горожан нїж давнїйше, але й вимагає від них без порівнаня більше. Тому она не може стояти супротив своїх горожан як щось чуже. Навпаки, она мусить старати ся о як найтіснїйше звязане обох сторін, а се можливе тільки тодї, коли представительство народу буде справдїшним і успішним орґаном до розвязуваня задач, признаних конституциєю. Парлямент не є цїлию самого собі, але для держави й людности.

Парляментаризм, котрий заєдно відвертає ся від своїх домагань, сам себе осуджує. Кажу се як приклонник парляменттризму і тому, що є моїм обовязком, на який я присягав, служити нашим конституцийним урядженям в той спосіб, аби розвивали ся як найкраще.

Тому льояльно взиваю Високу Палату: працюймо спільно і при взаїмнім довірю коло того, щоб також ся палата зберегла належне собі становище. Не допустім, щоби парляментаризм став ся чужий народови і був виключений з народних почувань. Не хочу викликувати тут страху, але хочу показати, о що ходить і звертаю ся до Панів із щирими, мужескими словами, які певно будуть приняті так, як були подумані. Згідна з духом часу реформа реґуляміну є рішаючим кроком до запевненя можности парляментарної працї.

Коли би переведеня такої реформи вимагало довшого часу, то ходило би тодї о те, аби бодай на разі запевнити ті запоруки упорядкованого ходу нарад, якими тепер палата тїшить ся хвилево, щоби обильні сили народного представництва визискати в успішний спосіб в інтересах держави і населеня. На всякий случай являє ся конечним, щоб виходити зі специяльно наших австрийских відносин і узглянити ті специяльні відносини. Про більшість після односторонного переведеня певних партийних поглядів, про властиву політичну більшість, сим разом у нас не можна думати. Так само мусимо уникати твореня більшости, в котрій оправдано або неоправдано можна би найти примішку національної односторонности. Нам мусить розходити ся про більшість річевої працї, котра нікого не виключує а і не відпихає, хто тільки почуває ся покликаним до співдїяльности. З уваги на те буде правительство старати ся довести до повстаня такої більшости, що запоручує хід парляментарних робіт в інтересї здорової полїтики, яка веде до добробуту. Я бажав би — аби усунути непорозуміня — тут то одно зазначити, що палата,

---

15)

Крізь стїну.

(З францускoго — Кл. Моффета).

(Дальше).

— Покажіть менї фотоґрафію — перебив єму судия і простягнув руку.

— Фотоґрафії я не маю — відповів Жібелен трохи заклопотаний.

— Атже ви говорили, що найшли єї — сказав Готвіль.

— Так, але тільки кусник єї, який не згорів.

— Згорів? — скрикнули оба другі нараз.

— Так. Тому то Кітредж вибіг на гору, аби спалити фотоґрафію і цїлу купу листів. Цїла печ була повна сьвіжого попелу а служниця сказала, що коли вечером прятала комнату, в печи зовсім не було попелу. Але я то забрав звідтам. — Він виймив малу пачку і показав обом урядникам цїлу купу надпалених кусників паперу, на котрих можна було дуже добре пізнати дамский почерк письма та кусник папендеклю. — Назвище фотоґрафа можна ще добре відчитати — замітив.

— Ват, Реджент Стріт, Льондон — відчитав Кокеніль. — Чи не вислати би там урядника з тим кусником фотоґрафії? Видко ще на нїй черевик і край суконї — може то вистало би фотоґрафови, аби дійти, що то була за особа?

— Добра гадка! Зараз заряджу — відповів судия і задзвонив.

— Він міг би рівночасно взяти з собою і пятифунтові банкноти, які найшли ся в кишенях убитого і при помочи анґлійского банку провірити, звідки він їх дістав.

— Очевидно — відповів Готвіль і видав сейчас увійшовшому урядникови відповідні прикази. Відтак знов обернув ся до Жібелена і спитав:

— Чи служниця бачила вже перед тим ту даму?

— Так, она була три рази у Кітреджа від часу, як він перед сїмома місяцями там спровадив ся. Мае бути молода і хороша.

— Гм! Чи то всьо, що маєте сказати?

— Я ще відкрив, хто є властителем пістолету, з котрого застрілено Мартінеца.

— Справдї? — скрикнули оба другі.

— Др. Жубер впевнив мене навіть, що кулї, які в нїм були, суть точно такі самі, як та, яку найдено при секциї тїла. Він дав менї пістолет, бо я хотів пересьвідчити ся, чи він війде в шкіряний футерал, який я найшов в комнатї Американця. Прошу, поглянькте!

Поклав пістолет і шкіряний футерал на стіл і судия та Кокеніль по найточнїйшім огляненю заявили, що оба ті предмети мусять належати до себе.

— Служниця пізнала також оружиє — додав Жібелен. — Она бачила єго ще перед кількома днями на своїм місци; але вчера оно десь щезло, а футерал лежав порожний.

— Дуже некористна річ для Кітреджа — відозвав ся судия поважно.

— Зле оно виглядає, але то за легке, надто просте — сказав Кокеніль.

— Ми із старої школи не глядаємо тяжких розвязок — глумив ся Жібелен. — Вдоволяємо ся й простими, коли маємо їх перед носом.

— Побачимо, чия правда! — відповів Кокеніль нетерпеливо.

— Ах, лишіть се, панове — відозвав ся Готвіль.—Жібелен, ви оглядали єго черевики?

— Нї, я гадав, що ви пішлете до вязницї і велите принести ті, які він вчера мав на ногах.

— А звідки ви можете знати, чи він не перебрав черевиків, як палив листи? Пійдїть ще раз до єго мешканя і спитайте, чи не найдено там нинї рано пару заболочених черевиків; принесїть менї якунебудь пару єго черевиків, а також ті, в яких єго увязнено.

— Сейчас — відповів Жібелен і поклонивши ся низько і з насьмішкою перед Кокенїлем, вийшов з комнати.

— Неприємний чоловік — сказав судия. — Постараю ся о те, аби дістав яку иншу роботу і не мішав ся більше до тої справи.

Відтак задзвонив і приказав війшовшому урядникови:

ідучи шляхом творчої праці, сповнює елементарний обовязок супротив держави, супротив виборців і супротив самої себе. Правительство не могло би без нараженя себе на співвинуватість за фальшоване засадничих основ парляментаризму, присвоювати собі право вимагати праці парляменту до чемности робленої правительству, за котру взаїмно можна би також жадати взаїмної чемности. Тут в палаті мусить остаточно вкоріннти ся раз переконане, що для парляменту праця означає дійстно житє.

До поправи парляментарних відносин будемо причиняти ся принціпіяльно, безупинними з'усилями коло втихомиреня національних противеньств, з'осібна ж енерґічним попиранем діла угоди в Чехії. Думка, що національний мир може виплинути тілько з добровільного порозуміня, а ніколи з односторонного диктату та що національні почуваня не зносять насиль, думка ся глубоко вросла в сьвітогляд людности. Ділаючи по думці сеї провідної ідеї національного компромісу, наблизимось до поставленої мети. Числячи на випробоване і повне посьвяти поперте намістника Чехії, буде правительство ділати в двох напрямах, безпосередно: граючи в часі переговорів все ролю чесного посередника між національними ґрупами, і посередно: тим способом, що у власнім обсязі на поли адміністрациї обективностию буде старати ся добути собі загальне довіре; буде обминати всякого національного занепокоєня.

Щоб не збувати мовчанкою окликів, які викликує моя проґрамова бесіда, позволю собі звернути увагу на те, що хоча деякі заяви в справі теки міністерства справедливости викликали серед панів занепокоєне, виступлене міністерства справедливости наступить серед тих самих умов згідної з законом адміністрациї, дальї обективности і охорони адміністрациї від впливів партийної політики, значить, серед тих загальних умов, які самі собою розуміють ся що-до кабінету.

Основно неправдивим та на зовсїм фальшивих понятях булоб оперте припущене, що хто не будь з ресортових міністрів того правительства стоїть в иншім відношеню. Всї члени правительства мають однакові обовязки під взглядом репрезентованя правительственних засад і можу тілько підчеркнути, що нема найменшої умотивованої причини до затревоженя зі сторони якої небудь партиї сеї високої палати що-до обективности членів сего правительства.

Дальше обговорив бесідник справу реформи адміністрациї і справу дорожнї, заявляючи, що правительство буде з усїх своїх сил старати ся зарадити загальній біді, а в тих своїх заходах надіє ся на поміч палати.

Новинки.

Львів, 9 падолиста 1911.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував ветеринаря повітового, Анатоля Проскурницкого, стар. ветеринарем повітовим, а асистента ветеринарийного Людвика Райского ветеринарем повітовим.

— **Ліцитация.** Дня 14 падолиста 1911 о год. 9 рано відбуде ся в маґазинах товарових стациї Дрогобич публична ліцитация невідобраних товарів, як вино, горівка, мід, мило, сірники, смари, машини рільничі, скла, товари блаватні, сукно, образи, чоботи, порожні бочки і т. п.

— **Фондация богословів ім. Маркіяна Шашкевича.** Підчас онеґдашного відслоненя пропамятної таблиці в семинарийній церкві в честь Маркіяна Шашкевича відчитано отсей фондацийний акт:

Нинї якраз минає сто літ від хвилї, коли побачив денне сьвітло великий вістник і подвижник відродженя галицкої України о. Маркіян Шашкевич. Цїла соборна Україна сьвяткує торжественно память сеї хвилї. І ми українські богослови вже від літ приготовляли ся до участи в сьому торжестві і збирали лепти між собою на стипендийний фонд ім. Маркіяна Шашкевича. І отсе ділимо ся радістною вісткою, що по залагодженю формальностий, з новим роком сей фонд у висоті 5000 К (пять тисяч корон) входить в житє.

Львів 6 падолиста 1911.

Комісия для введеня в житє леґату богословів ім. Маркіяна Шашкевича: Евген Гаврилюк, Петро Кабляк, Федь Попель, Петро Кашуба.

Маркіянове сьвято. За мала наша часопись, щоби за одним заходом подати всї ті торжества, які відбули ся на честь Маркіяна для відсьвяткованя сотих роковин его уродин; мусимо длятого лиш частями подавати вісти о тім сьвяті.

Дальшим проявом відданя чести будителеви нашого народа були три великі концерти у Львові. Перший з них відбув ся в неділю в сали „Народного Дому“ заходами і силами філії руской ґімназиї у Львові. Концерт сей, поминувши вже ціль его і призначене, звернув на себе увагу ще й чимсь иншим; длятого в описї его в головних точках підемо за критиком Вп. О. Н. в „Ділї“, котрий яко фаховий знаток міг хиба найлїпше оцінити поодинокі виступи в тім концерті.

Зазначити годить ся, що концерт сей зібрав дуже численну публику і що молодіж, котра его устроювала, під кождим зглядом добре до него приготовила ся і все гарно виконала. Концерт розпочав ся промовою проф. Стефановича а відтак мішаний, хоч зложений з яких 60 осіб, відсьпівав під управою проф. Колеси нову композицию дра Людкевича до слів Шашкевича „Шуми вітре“. Той сам хор відсьпівав пізнійше ще Лаврівского „Чом річенько домашная“ і за кождим разом сьпівав дуже гарно. Опісля Ф. Лопатиньский деклямував Шашкевича „Погоню“ а Р. Сушко „Бандуриста“. Оба деляматори вивязали ся дуже добре із своєї задачі. Дальше сьпівав мужеский хор композицию дра Людкевича до слів Шашкевича „Дайте руки юні други“ і Матюка „Не згасайте ясні зорі“. Відтак відсьпівав п. Качмар Лисенкове „Реве та стогне Днїпр широкий“ а З. Лиско відограв дуже вправно і гарно на фортепяні Шуберта Impromptu Nr. 4.

Дуже гарно — пише Вп. О. Н. — вивязали ся з своєї задачі ученики Висшого Муз. Інститута (скрипка т. Придаткевич, чельо т. Букшований і фортепян т. Лиско, які з прецизиєю відограли Баха: „Романцу“ і Бетовена c moll. Тріо се, — треба признати — було добре підготовлене.

Несподіванку зробив нам орхестральний „Кружок Муз. Тов. ім. Лисенка“ виведенєм Верді'ого увертури з опери „Набуходоносор“. Шість скрипок, флет, чельо, контрабас, фортепян і фісгармонія, — се склад орхестри комнатної, — який дуже добре творить підчас продукций ілюзию повної орхестри в ei ширині, красках і силї, — а коли она ще вишколена і зіграна так, як про се подбав єї провідник

— Той Американець Кітредж має за гогину славити ся до переслуханя. Відтак буде перевезений просто до карного заведеня. Там дати єму окрему келію!

— Добре, пане!

Коли урядник відійшов, відозвав ся Кокеніль.

— Цїле оповіданє Жібелена треба ще провірити. Передусім мусимо ґіпсові відтиски порівняти з підошвами черевиків Американця. Позволите менї приняти відтиски?

Судия відповів живо:

— Добре, ідіть! — і заглубив ся відтак в розбиране подробиць цїлої справи, перечитував папери, порівнував справоздане і погляди і якраз почав собі робити виписки для переслуханя, коли Кокеніль і Жібелен увійшли рівночасно.

— А що? — спитав судия.

Кокеніль мовчав, але Жібелен скрикнув радістно:

— Маємо пару Кітреджових черевиків, що зовсїм добре пристають до ґіпсових відтисків. Підошви, цвяхи, витерті місця — всьо годить ся?

— То дуже сильний доказ — відповів судия по короткім значучім мовчаню.

IX.

Вежі церкви Нотрдам.

По переведеній в горячковім неспокою ночи сидїла Алїсия слїдуючого дня — то була неділя — за своїм столиком в катедрі, коли тїтка Боннетон перед самою 10 годиною прийшла до неї з якоюсь дамою, котра заявила, що бажала би пізнати вежі церкви. Незнакома була дуже хороша і незвичайно елеґантно одїта; Алїсиї впала сейчас єї хороша гнучка стать і єї червоні уста, як також легкий запах фіялків, який від неї ішов.

— Та пані хоче з вами пійти на гору — сказала стара, моргаючи до молодої дївчини хитрими очима. — Я сказала їй, що ви властиво не можете нинї покинути свого становища, особливо тепер перед службою Божою. Але може я могла би вас на хвилю заступити — а пані є щедра.

— Очивидно, заплачу, кілько схочете — відповіла дама. — Пять, десять франків?

— Пять франків буде досить — сказала Алїсия поммо всїх упоминаючих знаків жінки церківника. — Я люблю наші вежі в таких днях як нинї.

Они пустили ся отже по крутих сходах північної вежі на гору і незнакома ішла легкими кроками скоро наперед, хоч Алїсия остерігала єї, аби не спішила ся, бо мають перед собою триста сім сходів. Не довго тревало, а обі женщини опинили ся трохи задихані на першій ґалєриї і споглянули звідтам на залитий сонцем Париж.

Находили ся на тім ґанку, що сполучує обі вежі на висоті дзвонів. Стояли обернені лицем до заходу і Алїсия почала сейчас поясняти незнакомій звістні памятники і будинки. Але незнакома, як видко було, мало тим інтересувала ся. Она думала о зовсїм инших річах і крадьком глядїла на свою товаришку, поглянула лиш мимоходом на місто і спитала відтак живо:

— Де є Conciergerie (вязниця)?

Алїсия стрепенула ся. Атже та незнакома не могла відгадати, що то було одиноке місце в цїлім Парижи, котре маґнетично притягало цїлу єї увагу до себе! Понура вязниця, де був єї милий.

— Там за тою банею — відповіла з трудом цїдячи слова. — Бачите ті короткі кінчасті вежі? То conciergerie.

— Чи єї уживають ще на вязницю? — спитала незнакома глядячи пильно на Алїсию, а коли та з поблідлим лицем притакнула головою, приступила близше до неї і сказала півголосом:

— Я знаю, хто ви і длячого думаєте о тій вязниці.

Алїсия кинула ся назад і скрикнула з широко отвертими очима:

— Хто ви?

— Не можете здогадати ся? — відповіла незнакома роздражнено. — Я та дама, що вчера вечером приїхала по пана Кітреджа.

— О! — крикнула Алїсия пристрастно. — І ви називаєте ся дамою?

— Називайте мене, як хочете, але —

— Не хочу з вами говорити. Як ви смієте? Я іду — сказала молода дївчина і поступила до сходів.

— Стійте! — відозвала ся незнакома. — Мусите мене вислухати. Я прийшла сюди, аби чоловікови, котрого ви любите, помочи!

— Чоловікови, котрого ви любите! — скрикнула дївчина з гнївом — а котрого ви згубили! Коли ви его намучились і зруйнували і коли він від вас відорвав ся, голодував, бідував і саме почав трохи бути щасливим — являєтесь знов! А тепер він у вязниці! Ах, ненавиджу, ненавиджу вас!

(Дальше буде).

о. проф. Туркевич, справді заслугує на признанє. Дальша невпинна праця кружка сего в тім напрямі се найпевнійша запорука, що Муз. тов. ім. Лисенка за недовгий час поставити потрафить і свою власну повну оркестру, якої брак так дімаючо дає ся відчувати вже тільки років і Боянови і Бандуристови при виконаню всяких поважнійших продукций музичних.

Кульмінацийною точкою сего вечера була гра молоденького скрипака тов. В. Придаткевича, ученика В. Муз. Інститута.

Вже і в трію і в увертурі визначував ся він своєю грою, — однак в VII. концерті Беріота виявив тільки сили і тепла тону, тільки артистичного розуміня у відтвореню композиций у всяких єї тонкостях набуває постійно щораз то більше техніки, так необходимої у дальшій праці над тим інструментом, що В. Музичний Інститут буде міг колись повеличатись тов. Придаткевичом. Гра єго викликала бурю добре заслужених оплесків, які однак він повинен уважати тільки задатком того признаня, на яке має собі в будучности заслужити безвпинною і витревалою працею. Акомпаніямент фортепяновий спочивав в руках тов. Н. Нижанковского зі Стрия.

По скінченю концерту публика відспівала гимн народний і вдоволена розійшлась домів.

В понеділок і второк відбули ся оба заповіджені великі концерти у львівскій „Фільгармонії" при участи таких сил, котрих імена вже самі за себе говорять. На першім з тих концертів промавляв др. Олесницкий, а на другім о. Лежогубский. На першім з тих концертів явив ся Є. Екс. Митрополит Ґр. Андрей Шептицкий і перебув аж до кінця. Сам вже виступ п. Сальомеї Крушельницкої, оперової артистки сьвітової слави одушевив публику і она засипувала єї цьвітами. О таких силах як наші співацкі товариства і їх члени, не потреба й розписувати ся, але годить ся все таки піднести прекрасне виконанє композиції Веделя „Услиши Господи" хором питомців духовної семинарії та артистичну гру на скрипці п. Ф. Кребса, професора „Висшого Музичного Інститута", котрому за єго гру вручено вінець. — Оттак через три дні сьвяткував Львів Маркіянове сьвято.

— **Самоубийство.** Ві второк по полудни кинулась в реальности при ул. Чарнецкого ч. 26 з III. поверха в самоубийчім намірі 28 літна Катя з Сокалїв Шафова, родом з Києва, жена властителя більшої посілости і радного міста Львова, на брук подвіря і зломила собі лобину і кість носову а також ліву ногу а крім того ще й у нутрі щось в собі обірвала. Нещасливу відвезено в непритомнім стані до шпиталю, де она о 7 год. вечером померла. Причина самоубийства незвістна; кажуть, що сильний розстрій нервовий спричинив катастрофу. Нещаслива молода женщина полишила двоє дрібних діточок. Похорон відбуде ся нині з дому при ул. Чарнецкого ч. 4 на жидівске кладовище.

— **Скритоубийство в Богданівці.** З Тернополя доносять: В ночи з пятниці на суботу доконано в Богданівці, скалатского повіта, скритоубийство, которого виновника доси не вислїджено. Яким Дубиньский, господар літ около 50, вивів пізним вечером коні до города а коли через ніч не вернув, то родина почала за ним шукати і знайшла єго аж в суботу перед полуднем серед очеретів на багнистій луці привязаного кіньским путом до верби. Сліди виказали, що невислїджений доси убийник задушив Дубиньского а відтак мертве тіло затягнув в очерет і там повісив, радше привязав до верби. Видоптана трава у віддалі кількадесять кроків від загороди була доказом, що тут доконано нападу. Кількох селян, що переходили случайно дорогою, чули навіть слабі крики „ґвалту!" але не звертали на то уваги. Дивно також і то, що убитий, мужчина сильний і високого росту, не міг убийникови ставити опору.

— **Огні.** В суботу около 10 год. вечером вибух огонь в стайни ем. капітана А. Станкевича при ул. Короткій ч. 8, котрий удало ся згасити аж в неділю рано о 5 год. Жертвою огню стала ся ціла стайня і 6 коний. Шкода виносить кілька тисячів корон. Причиною огню було то, що візник Грицак вернув пяний до стайні і горіючий сірничок кинув в сїно. Грицака арештовано. — В каменици при ул. Длугоша ч. 11а займила ся від розпаленої печи деревляна стіна. Сторожи пожарній удало ся однак огонь загасити.

— **Пригода на зелїзници.** В понеділок по полудни межи Борками а Грималовом у віддалі 3 кільометрів від Борок стала ся така пригода: На згаданім шляху перевозила машина камінє і шутер з незвістної доси причини усунула ся із насипу високого в тім місци на 1 метр і зарила ся глубоко в землю. На машині їхав дорожник (банмайстер) Федорович, машиніст Круль і топник Гетмар, на першім возї 11 робітників а при гальмах три кондуктори. Машиніст і банмайстер лиш незначно поранили ся, один з робітників вискочив в хвили, коли машина перевертала ся і скалїчив ся в руку а прочим не стало ся нїчого. Перерваний в наслїдок тої пригоди рух на тім шляху заведено вже на ново.

Телеґрами.

Відень 9 падолиста. Палата послів приступила до дальшої розправи буджетової. Промавляв посол бар. Василько. Бесїдник казав, що хиба злишним єсть вказувати на анальфабетизм в Галичині та инше культуральне занедбанє населеня, щоби признати слова презеса кола польского дра Біліньского за невідповідаючі фактам. Бесїдник висказав жаль, що правительство заходить ся лиш около ческо-німецкої угоди, а о польско-рускій нема мови. Нарід руский жиє серед розпучливих условий. З одної сторони виданий на поталу росийских аґентів, з другої з розпуки попадає в радикалїзацию, длятого треба конче занятись судьбою руского народу і справою польско-рускої угоди.

Відень 9 падолиста. Під конець вчерашного засїданя палати панів доконано виборів до делеґаций.

Париж 9 падолиста. З Туніса доносять, що в протягу вчерашного дня було ще кілька стичок, в котрих убито трох Італіянців.

Париж 9 падолиста. З Тріполіса доносять: Ґенерал Канева заявив, що лагодить марш, котрий буде мати поліцийний характер і закінчить ся в оазі Зара, яка єсть апровізацийним осередком Арабів. В часї зими буде приготовлений похід в глубину краю, котрий настане аж з початком весни.

Петербург 9 падолиста. Дума радила вчера над інтерпеляциєю кадетів до міністерства просьвіти з причини масового видалюваня студентів і безправного переношеня професорів університетских. Інтерпеляцию ту передано комісиї з порученем, щоби до 14 днів зложила звіт.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Курс львівский.

Дня 8-го падолиста 1911.		Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 вр.		689·—	696·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.		440·—	446·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси		550·—	555·—
Акциї фабр. Ляпиньского в Сяноку		500·—	512·—
II. Листи заставні за 100 вр.			
Банку гіпот. 5 прц. преміов.		109·70	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.		98·90	99·60
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.		99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв.		92·10	92·80
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.		96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.		—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		91·10	91·80
III. Облїґи за 100 вр.			
Пропінацийні галицкі		98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%		98·30	99·—
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 К.		90·70	91·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К		93·70	94·40
„ м. Львова 4% по 200 К		91·50	92·20
IV. Льоси.			
Міста Кракова		103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский	79·—	85·—
Угорскі черв. хреста	Курс віденьский	53·—	59·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	Курс віденьский	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	Курс віденьский	76·50	82·50
Базиліка 10 К	Курс віденьский	39·50	43·50
Йошіф 4 К	Курс віденьский	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	Курс віденьский	9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·38	11·50
Рубель паперовий		2·54	2·55
100 марок нїмецких		117·70	118·10
Доляр американьский		4·80	5·—

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.